

Tisztelt Miniszter úr!

Ezúton is szeretném elnézését kérni, hogy megzavarom fontos teendői közepette, de egy halaszthatatlan ügy megoldásában szeretném kérni segítségét.

Mint tudniillik, büszke magyar nemzetünk történelmi és ezáltal kulturális örökség is számottevő, valamint ezeket képviselő intézmények száma is becsületes mértékét ölt. Ezen tények tudatában, népünk tisztos vezetőinek (mint Miniszter Úrnak) a soron lévő dilemmák megoldásában lenne illendő patronálniuk. Ugyanis nemrég, jelenlegi Nemzeti Színházunk repertoárjának aktualitását és színvonalát vettem górcső alá, és egy igencsak baljós következtetést kellett levonnom: nemzeti kincsünk elavult. A jelenlegi előadások értékükből ugyan a legcsekélyebb mértékben sem veszítettek, ám megbecsültségük már csak eszmei módon mutatkozik meg. A színészek táalentumukban párjukat ritkítják, ámde az ódivatúság és egyhangúság az ő színészi játékukba is beköltözött.

Ezen okokat felsorolván, büszkén jelentem önöknek, hogy már meg is leltem a segédkező személyt a problémák orvoslására: Németh Antalt, színházi rendezőt, kritikust és képzett doktorátust.

Személye közismert, és ámbár olykor gunyoros recenziói, illetve szemérmetlenül reformer darabjainak köszönheti eme sikert, mégis megkérdőjelezhetetlen zsenialitása miatt a legalkalmasabb személy lenne Színházunk direktori posztjára. Bámulatos volumenű műveltségi tudása több neves intézménynek (ELTE, Berliini Egyetem) és a művészetek (rajz művészet, irodalom, zene művészet) iránti érdeklődésének köszönhető. Debütálása a Kamaraszínházban páratlan sikert aratott, az ezt követő időszak pedig újabb nimbuszokat hozott a fiatal rendezőnek.

Kritikus mivolta cikkeiben is megmutatkozik, ámde ezek a szigorú recenziók mind mind talpraesettséget, határozottságot és egyéniséget fejezik ki. Ezen szerzeményekben stílusának kibontakozása mellett, ékes példát kapunk az igényes, mindenre kiterjedő kritikára, melynek célja első impresszióra a kedélyek felkorbácsolása, de alaposabb elemzést követően a gyakorlatias és segítő szándék is fellelhető benne.

A direktor úr színházi hitvallásában is kiemelkedik magyar kortársai soraiból: véleménye szerint a rendező legfontosabb munkája nemcsak a közvetítés a nézőközönség és a darab között, hanem eme feladattal karöltve a publikum nézőpontjából való megszemplélése a darabnak, illetve a színdarab lényegének átadása a színházi kommunának. Stílusában fellelhetőek az avantgárd műfaj stílusjegyei, ezzel bizonyítható be újító, Nyugat Európa művészeti ágazati felé való fordulás. Reformjai nem állíthatóak szembe a jelenkori színházzal és színjátszással, inkább eme foglalatosságoknak tovább gondolásai, a kivetnivalók kiküszöbölései.

Ezen argumentumok listázását követően a mélyen Tisztelt Miniszter Úr véleményét, és mihamarabbi válaszadását várom hódolattal,

Gerevich Tibor,

Római Magyar Akadémia Igazgatója

